

Školský občasník,
SOŠ pedagogická, Modra
Decembar/01/2018
1. ročník

PAKÁRSKE ECHO

Miška Kramárová, III. A

Na úvod...

Práve držíte v rukách prvé vydanie nášho nového školského časopisu, čítate tieto riadky a to ma nesmierne teší a spolu so mnou aj celú redakciu.

Pred rokmi už vznikol na našej škole školský časopis, ktorý mal priniesť povedomie o rôznych akciách, podujatiach prebiehajúcich na škole, o našich úspešných študentoch či profesoroch. Okrem týchto tém sa súčasný časopis bude zaoberať každodenným životom na Pake, prinesie aj mimoškolské témy. Nájdete v ňom vtipné okienka zaujímavé, zábavné a dojímavé články. Keďže sa nám táto myšlienka páči a myslíme si, že na každú školu patrí takýto zdroj zábavy, informácií či zaujímavostí, rozhodli sme sa obnoviť školský časopis a tentoraz s názvom Pakárske echo.

Veríme, že sa vám tento časopis zapáči, vložili sme doň naozaj všetko odhodlanie a všetky naše schopnosti písať súvislý text (musíte chápať že, niekedy je to trochu ťažšie :-)), keďže je písaný formou študenti študentom.

V tomto vydaní si budete môcť prečítať rozhovory so študentmi a dozvedieť sa o už zrealizovaných alebo nasledujúcich podujatiach na škole.

Ako redaktorka by som sa chcela v mene nás všetkých poďakovať pani profesorke Pukančíkovej a pani profesorke Uhrovičovej, pretože si vážime túto možnosť a bez vás by toto číslo určite nevyšlo, minimálne nie v tomto znení.

Ďakujeme.

Silvia Sisa Sedláčková, III.LV

Vianoce kedysi a dnes

Vianoce každý vníma inak....

A jeden z takých väčších rozdielov je medzi našimi starými rodičmi a nami.

Keď boli v našom veku tak veľa darčeky neočakávali, boli radi keď mali stromček a boli všetci pokope. Na stromčekoch mali povesené kocky cukru v podobe karamelu, žiadne veľké ozdoby ... možno pár ktoré boli pre nich veľkou vzácnosťou. Boli šťastní keď si našli pod stromčekom ponožky alebo zastaranú knihu. Nikdy nemohla chýbať večera v podobe ryby a v našej rodine ani modlitba pred večerou.

Dnešná generácia očakáva čo najviac darčiekov a čo najdrahších (samozrejme nie každý).

*Podľa mojej babky – 83 rokov
Elena Lisá 1.A*

Mikuláš

Ako dobre vieme, 6. decembra oslavujeme sviatok svätého Mikuláša. Rozhodli sme sa obnoviť tradície a potešiť aj našich žiakov. Takmer všetky triedy na oplátku potešili nás nejakou piesňou a za odmenu dostali sladkosť. Pevne veríme, že budete poslúchať aj budúci rok.

Okrem Mikuláša na PaKe, sme sa boli predviesť aj na Spojenej škole Pezinok – Modra. Pre deti sme si pripravili pieseň, ale zapojili sme aj deti v malom tančeku. Deti však mali možnosť ukázať aj samé. Mikulášovi Lukášovi zaspievali veľa krásnych piesní a predniesli milé básničky či riekanky. Za odmenu deti dostali plyšové hračky, ktoré sme vyzbierali na našej škole. Týmto smerom by sme chceli poďakovať všetkým žiačkam, ale aj učiteľom, ktorí sa do tejto zbierky zapojili. Spolu sme dokázali rozradosniť takmer 40 detí.

A kto sa vlastne zúčastnil?

Čerti – Lenka Mináriková (I.BV), Samo Glasa (I.BV),
Hanka Vladymirecová (I.BV), Karolína Vašinová (I.BV)

Anjeli- Ivana Ambrová (III.LV), Silvia Sedláčková (III.LV), Martina Snovická (I.BV)

Náš Mikuláš – Lukáš Bila (III.LV)

Silvia Sedláčková III.LV

Predstavujeme náš tím

Volám sa Viktória Danielová (I.A). Ľudia ma prezývajú aj ako Daniela alebo Vikuš. Veľmi rada sa venujem umeniu, konkrétne móde, šitiu a foteniu. Ale okrem toho aj dobrovoľníctvu a Bohu. Snažím sa ľuďom poskytovať informácie o živote, pomáhať a hlavne robiť svet lepším. Žijeme v dobe, v ktorej sa na nás valí veľké množstvo informácií a my by sme vám ich chceli trochu spestriť.

Volám sa Nikita Lužáková (I.A) a mám 16 rokov. Veľmi rada čítam a píšem detektívky alebo trilery. Tiež rada behám a v lete plávam. Do školského časopisu som sa prihlásila, pretože chcem šíriť rôzne zaujímavé fakty a celkovo sa podieľať na vytváraní celého časopisu.

Ahojte!

Moje meno je Terézia Majzúnová (I.A) a toto je pre mňa prvý ročník na tejto škole. Medzi moje záľuby patrí hra na gitare, čítanie kníh a takisto aj počúvanie pop hudby a chodievanie na rôzne prechádzky na čerstvý vzduch. Do práce na školskom časopise som sa zapojila preto, lebo je to pre mňa nová výzva vyčariť niekomu úsmev na tvári a taktiež aj viac niečo o tejto škole zistiť a spoznať ďalších členov školy.

Ahojte, moje meno je Elena Lisá. Mám 15 rokov. Momentálne som v I.A, ale o rok sa to zmení. Medzi moje záujmy patrí stopercentne hudba, klavír, spev a tanec. Chcela by som sa naučiť hrať aj na husle. Preferuje kórejskú hudbu - K-pop. Rada by som sa naučila kórejský a španielsky jazyk. V minulosti som sa venovala japončine. Raz by som chcela navštíviť Áziu. Som rada, že som žiačkou tejto školy, pretože ponúka skoro všetko, čomu som sa chcela venovať.

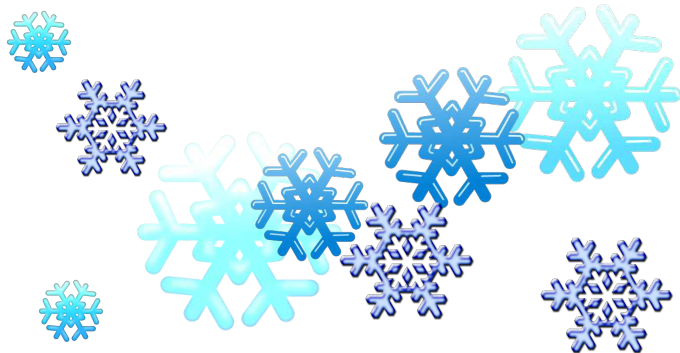

Volám sa Lukáš Bila (III.LV). Mám 18 rokov . Bývam v Pezinku. Rád čítam a už tretí rok študujem na tejto škole. Už od základnej školy som opakovane reprezentoval školu na rôznych recitačných súťažiach. Zaujímam sa o filmy a o spoločenské dianie.

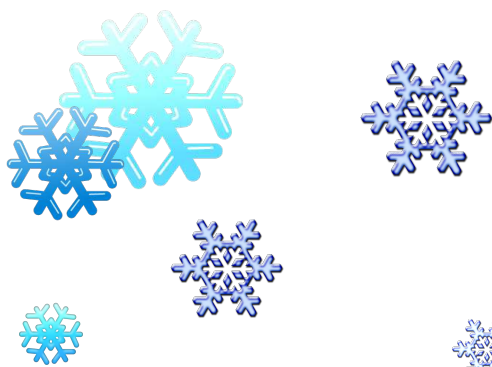
Volám sa Silvia Sedláčková, ale väčšinou ma všetci prezývajú Sisa. Chodím do III.LV triedy, ako jedna zo štyroch animátorov. K mojím srdcovým záležitostiam patrí najmä joga a čítanie románov, a aj to ma motivuje a inšpiruje k vlastnej tvorbe v podobe redaktorstva nášho školského časopisu. Verím, že sa vám budú moje a aj príspevky ostatných páčiť.

 Hola amigos!

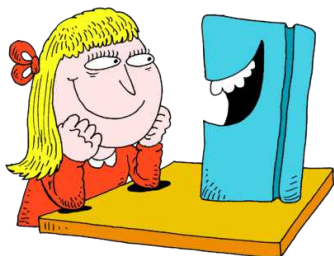
Volám sa Klára Magulová a veľmi rada píšem. Teda najradšej sa venujem svojej tvorbe na Instagrame. Môžete ma followovať ak budete veľmi chcieť :DD .Lúbim tráviť čas s kamošmi, spievať si, počúvať hudbu, zdokonaľovať sa v angličtine a len tak byť. No nepohrdnem ani dobrou knihou, seriálom či kávou:)). A ešte jedna vec. Som na správnom mieste. Chcem byť učka. :))

 Moje meno, ktoré bliká na EduPage myslím, že každý pozná. Vraj každá žena má viacero osobností podľa toho, ako sa zobudí. Ja mám na(ne)šťastie dve. Tým druhým je Dalina. Cez ňu vystupujem vo viacerých príjemných sférach či už ako animátor v táboroch, alebo ako blogger. Je to moja záľuba a môj sen ako povedal Ego „robiť to, čo chcem.“ Zostanem chvíľku pri ňom. Ego a skupina Nerieš bol taký môj prvý odraz, kedy som v 17-tich rokoch spravila koncert týchto junákov. Bola to pecka. Náročná, ale odvážna. Píšem pre rôzne noviny a keď sa podarí, vybavujem priateľovi nejaké tie vystúpenia, keďže je hudobník. Aspoň niekto, keď nie ja (pozn. autora). Môj voľný čas? Okrem cestovania a čakania v rade v Tesco asi nie je. Mám mladších súrodencov, takže „homework“ sa nájde vždy. Viem, že ráno pri príchode do školy nevyzerám práve očarujúco a optimisticky, ale som. Pri dobrom čaji dokážem hovoriť úplne o všetkom, čo sa deje, čo sa stať môže a aj o tom, čo už sa stalo. Mám ružové okuliare s pohľadom dieťaťa na svet, ktoré hľadá dobro. A keď už aj sa niekedy cítim na svoj vek, tak hľadám to správne modranské víno v domácej pohode s blízkymi.

Dominika Mojžišová IV.A.

God loves talking to you

Rozhovory z našich radov

Tento rok do nášho kolektívu pribudli k Lukášovi Bilovi dvaja noví chlapci, ktorých už určite z videnia poznáte. Keďže sú menšinou v našej škole, tak aspoň v našej rubrike majú dominantné miesto. Nemohli sme si nechať ujsť využiť možnosť urobiť s nimi rozhovory a prinášame vám, čo nám o sebe prezradili.

VYSPOVEDALI SME

Patrika Havrana

Lukáša Bilu

NL: Čo ťa priviedlo k rozhodnutiu prihlásiť sa na túto školu?

Práca s ľuďmi, zaujímavé - špecifické zameranie školy a matematika je na tejto škole raz do týždňa.

NL: Medzi ktorými školami si sa rozhodoval?

Medzi touto a Obchodnou akadémiou v Pezinku.

NL: Aké je to byť medzi samými babami?

Hrozná, ale dá sa to. Je to celkom v pohode a s Nikolou Bodigerovou je zábava.

NL: Čo chceš v živote dosiahnuť?

Zmaturovať.

NL: Aký máš talent alebo čo ťa baví?

Som antitalent, neviem spievať, tancovať a som aj športový antitalent.

Nikita Lužáková I.A

EL: Prečo si sa rozhodol práve pre túto školu?

Oslovil ma hlavne deň otvorených dverí, na ktorom som sa ako deviatak na základnej škole zúčastnil. Oslovili ma hlavne prezentácie, ktoré robili študenti, ale aj prístup vyučujúcich. Prihlášku som mal aj na Hotelovej akadémii v Rači, ale šiel som nakoniec sem.

EL: Chodíš sem rád?

Kto už v mojom veku chodí rád do školy? Ale keď to vezmem z tej rozumnejšej stránky, tak áno.

EL: Ako zvládaš to, že si výnimočný na tejto škole (jeden z mála chalanov)?

Určite si nemyslím, že som na tejto škole výnimočný. Ale ak mám odpovedať na otázku...ako... beriem to, že som na tejto škole jeden z troch chalanov, vnímam to relatívne dobre. Po určitom čase som si na to už zvykol a je to pre mňa úplne normálne.

EL: Ako si si zvykol na túto školu?

Pravdu povediac zo začiatku to bolo zložité. Zvykať si na nový kolektív bolo pre mňa ťažké a k tomu zvyknúť si na kolektív plný dievčat bolo nepríjemné. Ale časom som si na to všetko zvykol.

EL: Vidiš nejaké výhody/nevýhody v tom, že sú okolo teba samé dievčatá?

Nevýhoda je akurát pri prezliekaní v šatni. Aj keď chlapčenská a dievčenská šatňa je oddelená, vždy keď sa chcem dostať do telocvične, musím prejsť cez dievčenskú šatňu. Pri tom, vždy v prvom ročníku vznikali zaujímavé situácie. Avšak aj na to sa dá zvyknúť.

EL: Čo by si chcel v živote dosiahnuť?

Nájsť si slušnú prácu a byť v nej úspešný.

EL: Chceš niečo odkázať svojim spolužiackam a Paťkovi a Samkovi?

Samkovi a Paťkovi želim veľa úspechov v štúdiu a aby ich táto škola bavila a aby ju úspešne doštudovali. A spolužiackam? Spolužiackam asi to isté (:

Elena Lisá I.A

Veronika Poláčková, I. A

VYSPovedALI SME

Moniku Šebestovú

Monika Šebestová z II.BV sa v októbri tohto roka stala víťazkou literárnej súťaže Škultétyho rečňovanky v kategórii poézie, do ktorej sa zapojila ešte počas jej prvého roka štúdia na našej škole. Je to súťaž pre všetkých, ktorí majú blízko k písaniu poézie či prózy. Odborná porota súťaže ocenila jej básne písané v českom jazyku a boli publikované v zborníku zo súťaže spolu s ostatnými víťaznými prácami.

LB: Ako si sa k tejto súťaži dostala?

Dostala som sa k nej prostredníctvom p. učiteľky Pukančíkovej, ktorá ma v prvom ročníku učila literatúru. Takže sme sa o mojej tvorbe bavili, jej sa páčila a tak sa rozhodla ma zapojiť do tejto súťaže.

LB: Ako často a čo píšeš?

Píšem tak často, ako sú myšlienky, ako sa mi vynárajú spomienky a tak, je to vlastne spôsob, akým sa dokážem vyrovnávať s emóciami a úzkosťou.

Občas sa mi už veršujú samotné myšlienky a ja ich nestíham ani zapisovať. Aby ste boli dobrým básnikom, vraj stačí ak si sadnete za stôl a začnete krváčať.

LB: Aké typy kníh rada čítaš?

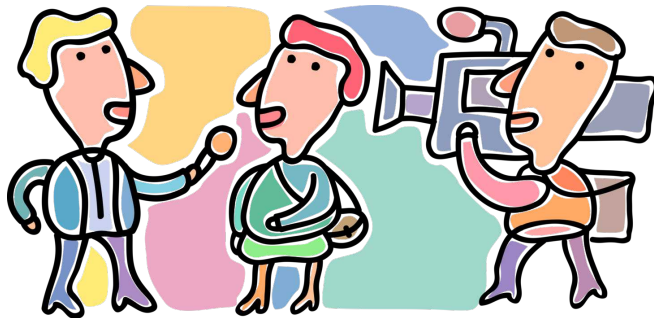
Čítam poviedky, poéziu a momentálne čítam napríklad knihu dokumentárneho typu.

LB: Od akých autorov?

Rozhodne Charles Bukowski. Ďalej Kerouac, Ginsberg, Baudelaire, Kafka, Poe, Bulgakov, Dostojevskij, Tolstoj. Čítala som veľakrát aj Hemingwaya, moc toho pána rada nemám.

LB: V akom veku si začala s písaním?

Začala som písať v slovenčine a to v 14-tich rokoch.

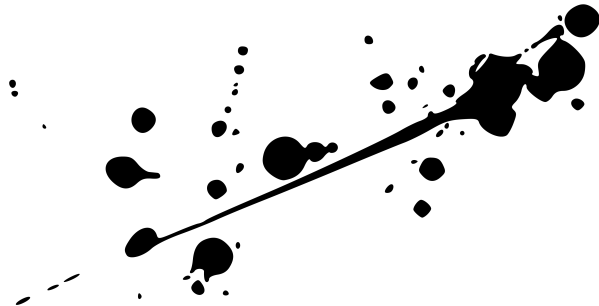
LB: Povedz nám, pre tých ktorý ňa nepoznajú, akékoľvek informácie o sebe.

Informácia o mne? „Jsem takové květinové dítě, které na vás žmourá z okna autobusu a přemýšlí o vzniku světa“.

LB: Prečo píšeš básne práve v českom jazyku?

Veľa ľudí sa ma pýta, prečo píšem práve v češtine a moja jediná odpoveď na to je, že čeština je poetickejšia a znie mi ďaleko lepšie, čo sa samotnej poézie týka než slovenčina.

Lukáš Bila III.LV

Samuela Glasu

TM: Čo ťa priviedlo k rozhodnutiu prihlásiť sa na túto školu?

Asi to, že som z Modry, mám to blízko a nerád cestujem a to skoré vstávanie ma vytáča.

TM: Medzi ktorými školami si sa rozhodoval?

Medzi Mikovíniho v Bratislave a touto. Keďže je to v Bratislave a je tam matika, tak som sa rozhodol ísť sem.

TM: Aké je to byť medzi samými babami?

Celkom fajn, keďže som chalan a mám to tu rád. A mám rád dievčatá.

TM: Čo chceš v živote dosiahnuť?

Zatiaľ neviem.

TM: Aký máš talent, čo patrí medzi tvoje hobby?

Posledné dva mesiace som začal cvičiť a chodiť do fitka a je to super. A mám v záľube bojové športy.

Terézia Majzúnová I. A

Deň úsmevu

Vždy v prvý piatok v októbri sa na našej škole pripravuje program, aby sme oslávili Medzinárodný deň úsmevu, aby sme si uvedomili dôležitosť usmievania sa. Stalo sa to akousi tradíciou.

Tento rok organizáciu prevzala celá trieda III.LV. V škole sme rozdávali nálepky (možno si na ne ešte spomeniete 😊). Naši študenti mali možnosť darovať svoje úsmevy na plagátoch, ktoré si stále môžete prezrieť, pretože sú vystavené na druhom poschodí. Ako záverečnú bodku dňa úsmevu, sme si celá škola vo výbornej nálade zaspievali známu ikonickú pieseň „Úsmev“.

Ale okrem prinášania úsmevu do našej školy, sme sa snažili rozosmiať aj celú Modru. Chodili sme po celom meste s vtipnými škraboškami a ľuďom sme ozďávali cukrovinky a smajlíkov, pripomínať ľuďom po celý deň sa usmievať.

Silvia Sedláčková III.LV

Silvia Sedláčková, III. LV

Vianočná Viedeň

Prvý decembrový týždeň už tradične patrí exkurzii po Viedni spojenou s návštevou vianočných trhov pred krásne vysvietenou viedenskou radnicou. Túto možnosť využili prevažne naše prváčky a prvák. Zúčastnili aj staršie žiačky z druhého a tretieho ročníka. Niektoré z nich dokonca už po druhý raz. Ako prvé sme navštívili Umelecko-historické múzeum, kde sa bolo naozaj na čo pozerieť. Ak by bolo viac času, tak by sme zostali aj dlhšie. Expozícia od pamiatok starovekého Egypta po poklady Habsburgovcov – každý si našiel niečo svoje.

Ďalej sme sa prešli historickým jadrom mesta. Pani sprievodkyňa nám priblížila históriu významných budov z čias monarchie a pridala sem-tam nejakú zaujímavosť. Navôkol fiakre s turistami, ktorí sa nechali voziť ako v dávnych časoch.

Nasledoval voľný program, kde buď žiaci obdivovali pamiatky centra, Dóm sv. Štefana alebo sa rozpráhli po obchodoch, hľadať inšpirácie na vianočné darčeky, aj keď síce trochu drahšie ako u nás.

Kto chcel, mohol sa nadýchať typickej viedenskej atmosféry v niektorej z množstva kaviarní, ktoré sú tak veľmi populárne a ochutnať ich kávu Wiener Melange, ktoré pripomína cappuccino.

A na záver...no predsa očakávané viedenské vianočné trhy. Na osvetlení Viedenčania vôbec nešetria, osvetlené majú snáď všetky stromy v okolí trhov.

Stihli sme toho veľmi veľa vedieť aj napriek tomu, že nám navečer počasie už neprialo. Sme veľmi radi, že sme si mohli rakúsku nemčinu vyskúšať v reálnej situácii a vďaka za organizáciu patrí pani riaditeľke a pani prof. Moravčíkovej, ktoré celú exkurziu zabezpečili.

Mgr. Martina Pukančíková

KREATÍVCI MEDZI NAMI

Možno to ani o sebe netušíme, ale mnohí z našich žiakov sa venuje rôznym tvorivým činnostiam a my im v tejto rubrike poskytneme priestor, aby ich básne, poviedky či príbehy nezostali zabudnuté v zásuvke zapadnuté prachom.

Kráľovná stojaca

V daždi zmoknutá kráľovná stojaca
Pohľadom chladným prosiaca
Vídám ju deň každý
Pohľad ľudí ju vraždí
Tak chcel by som veľmi
Aby chvíľu verila mi
Tak plachá si kráľovná stojaca
Pohľadom chladným prosiaca
V твоjich sychravých očiach
Veziem sa ako v kráľovských
kočiaroch
Kedy oslovím ťa?
Kráľovná mestských dažďov
Očariš ma sekundou každou
Na kapucni tvojej
Korunku máš z melódie dažďovej
Tak sebaistá si kráľovná stojaca
Pohľadom chladným prosiaca
Vezmem ťa preč
Ak zoženiem silný meč
S ktorým smiem ochrániť ťa
Po boji ťažkom smiem pohľadiť ťa
Tak smutná si kráľovná stojaca
Pohľadom chladným prosiaca.

Veronika Polačeková, I.A

Lucia Pilátová, III. A

když ležím v posteli,
na dlani mám celý svět
ptám se proč je mi tak zle
uvažuji nad osamělostí lidstva,
nad těmi které miluji,
nad těmi které neopustím,
nad těmi které mě ranili.
ptám se pořád proč jsem tak
sentimentální
když najednou
zjistím
že
jsem
si
zapomněla vzít svůj prášek.
Na lepší myšlenky
na lepší dni
na lepší noci
na lepší život

na Smetanově ulici, jak jinak v trnavě
stojím a kouřím
před přítelovým panelákem
před panelákem růže a
dvě osamělé duše
nemám pocit ze mi něco schází
úzkost odešla s přicházejícím sluncem
a orgasmus s přicházející nocí.
V telce řecká mytologie
na stole zbraň
v srdcích jenom hořká nenávisť.

lásky je něco jako propast
propadnete jí a chytí vás
koléba vás
a pak vás seřve k zemi
a vy nebudete vládat říct ani slovo
nebudete se moct hýbat,
paralizuje vás.
Eliminuje vás od světa

Monika Šebestová, II. BV

KREATÍVCI MEDZI NAMI

Blogujem, teda som Doba

Žijeme v dobe, kedy ľudia posudzujú, ohovárajú a vytvárajú si domnienky, no v nedeľu sedia v prvom rade v kostole. Žijeme v dobe, kedy nás masmédiá presvedčujú o svojej pravde. V dobe, kedy interpreti neotvárajú ľuďom oči pomocou hudby, ale urážajú iných svojimi textami. Žijeme v dobe, kedy sa dieťa nevie hrať. Kedy dieťa nemôže plakať, pretože mu je hneď podstrčený tablet či telefón. S drevenými hračkami ťa vysmeje. Doba v ktorej ak nemáš na nohách „Vansky“, nemáš vkus. Pred rokmi sa ti možno smiali za diery na silonkách. Dnes, ak ich nemáš, si zastaralec. Móda, ktorá bývala v šatníku tvojej starej mamy a jediný, kto by sa k nej priblížil by boli mole, dnes visí na figurínach „špičkových značkových obchodov“ z dovozu z Ázie s hodnotou 3\$. Myslíš, že ten sveter bude teplejší ako ten ušitý od mamy? Doba, kedy káva chutí lepšie v kaviarni s Wifi ako doma s priateľmi. Doba, kedy Instagram má viac fotiek na profile ako ty v žalúdku. Doba, kedy byť ovcou je vlastne byť štýlový. Daj tomu všetkému stop. Kašli na návrhárov. Kašli na masmédiá, ktoré ti iba zaslepujú realitu. Daj stop takejto dobe. Daj stop klamu!

Dominika Mojžišová IV.A

If I was real

I sit there every day. Listening to his voice. Feeling the pencil scratch against the paper as he's finishing my features. Looking at his beautiful face as long as I can, because I know, it won't take long and I'll be back in the darkness...

I know he hates me sometimes. Once I ended up in the trash crumpled up in a small ball. "It's so ugly!!!" But other times he smiles and talks to me. "You'll be beautiful when I'll finish."

But when the door opens and Anne, his sister, walks in, he shuts the sketchbook and throws me on the ground, leaving me in the blackness. I can hear their voices... "What do you want?!"

Sometimes he doesn't even look at me for days... That's the saddest part of my life. I live to see his face, hear his voice. I wouldn't exist if he wasn't...

Sometimes I'm lying on his table, facing the ceiling hearing him and Becky, his girlfriend, talking. He's so sweet to her. I want him to be as sweet to me... "I love you, you know?"

But he never shows me to anyone. I've never seen another face besides his... I'm stuck in a sketchbook of a boy, with a beautiful face, kind smile, comforting voice and a big heart. And mine is beating just because of him...

I would thank him, if I was real... But I'm just a drawing of a blunt pencil...

Vivien Orsolya Soóky I.A

KREATÍVCI MEDZI NAMI

JA TY MY

Vedomie, že cítiť veci srdcom a robiť veci srdcom, je pre nás kľúčové, nielen pre dospelých, ale aj ľudí ktorí sa tu neoznačujú ako dospelí. Deťom je to prirodzené, oni sa na svet nepozerajú „očami“, ale cítia veci srdcom a to sa naším „rastom“ v tejto spoločnosti potláča. Potláča to našu prirodzenosť. Naša prirodzenosť je naše vnútorné dieťa, ktoré sa prejavuje najmä vtedy, keď robíme veci, ktoré nás bavia, ktoré nás naplňujú, ktoré milujeme. Komunikuje s nami, ukazuje nám tú pravú podstatu. Tú radosť. To, prečo žijeme, zmysel života.

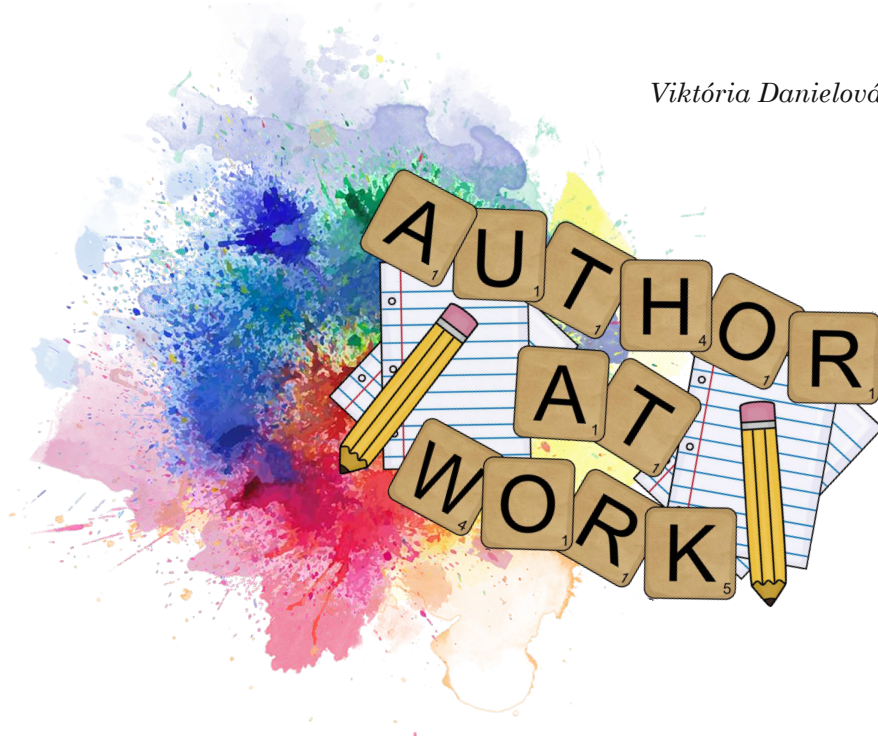
TY. Je magické, ako funguje príroda, ako v nej fungujeme my a znovu objavujeme a prebúdžeme v sebe to dieťa, ktoré veci skutočne cíti. A my sa celý život snažíme znovu objaviť niečo, čo sme mali, keď sme sa narodili. Veci nepomenovávať, ale prežívať ich.

Neviem, či máte túto skúsenosť, ale počúvať druhých o tom, ako by ste mali žiť je plytvanie životom. Počúvať ich rady, kým vy ste sa mali stať a kým by ste mali byť. Porovnávať seba s druhými, s tým čoho majú a nemajú viac a ako by sa veci mali robiť. Nech každý robí to, čo ho robí šťastným. To, čo chce robiť v tomto svete a živote- to je pridaná hodnota do tohto sveta. Mať ľudí, ktorí skutočne žijú život. A priať. A nezávidieť.

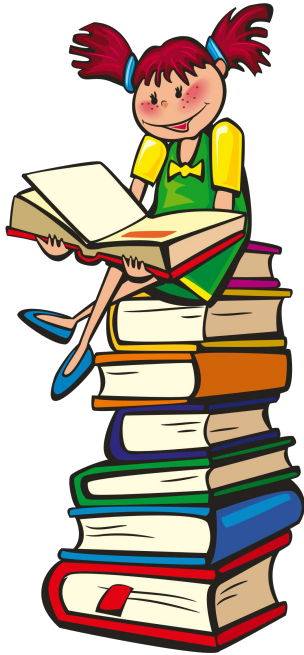
To, čo sa môžeme naučiť je priať druhým aj sebe. A pracovať na sebe a nedefinovať sa materiálnymi vecami, ľuďmi ale vedomím. Sebarealizáciou. Ego je súťaženie a frustrácia, tvoje vyššie bytie je sa nad egom pousmiať a nestotožňovať sa s názormi a pozorovať veci a precítiť ich podstatu.

Viem, z vlastnej skúsenosti, že na svet sa dá pozeráť z rôznych uhlov. Toto nie si TY, JA, MOJE, TVOJE. Toto sme MY. Môžeme žiť tu a teraz. V prítomnosti, ktorú nemáme pod kontrolou, ale veríme jej, pretože sme prebudení do vedomia, že to, čo sa stalo je minulosť, ktorá nás naučila skúsenostiam , ktoré nás prebudili do prítomnosti toho, že dôverujeme, že budúcnosť sú naše skúsenosti, ktoré tvoríme MY TU A TERAZ.

Viktória Danielová I.A

Literárna čítačka a beseda s Vandou Rozenbergovou

Živá literatúra opäť zaútočila do školských lavíc. V rámci projektu Živý bič žiaci mali možnosť zažiť slovenskú autorku, finalistu literárnej súťaže Anasoft litera, ktorá porozprávala o jej dielach Sloboda bažantom, Muž z jamy a deti z lásky a Tri smrtky sa plavia. Chcete vedieť, kto je to ten muž z jamy? Tak čítajte ďalej. Vivienne Józsová vám to prezradí.

Naším hosťom na besede bola Vanda Rozenbergová. Prvý dojem z nej bol, že je dobrý človek, rozumný a plný nadšenia. Rozprávala nám o rôznych projektoch, ktoré sa týkali detí zo sociálne slabších rodín alebo z detských domovov. Organizuje tábory, kam tieto deti chodia. Tento detský tábor funguje už 13 rokov a pani Rozenbergová ho opisovala, ako tábor snov, ktorý je založený hlavne na dôvere. Je tam kopec šťastia a radosti. Energia, ktorá ide z tých detí musí byť neskutočná. Vrela, že deti sú tam úplne slobodné, ale samozrejme tak, aby tam bola aj bezpečnosť. Tento tábor robia na určitú tému, ktorá je vždy iná. Deti sa nemajú na čo sťažovať. Aj prvé strany jej knihy „Tri smrtky sa plavia“ bola inšpirovaná jedným 13-ročným dievčaťom, ktoré malo tiež ťažký príbeh ako mnoho detí, ktoré navštevovali ten tábor.

Vanda Rozenbergová sa zapojila aj do literárnych súťaží a aj keď nevyhrala, dostala sa až do ďalekého finále. Myslím, že aj to je dosť veľký úspech. V mojich očiach bola veľmi zaujímavá. Pán profesor Herceg, ktorý celú čítačku zorganizoval a viedol, jej položil otázku, či je to v umeleckom svete pre ženy ťažšie a jej odpoveď bola, že jej hobby je chodenie do galérií po celom svete a prevládajú tam mužskí umelci. „A kde sú ženy? V ženách umenie vždy bolo a vždy bude.“

Spomenula, že sa stretla s ľuďmi, ktorí jej knihám nerozumeli, pretože boli zložité. Pani Rozenbergová na to povedala, že „vo svete je veľa jednoduchých vecí...spisovatelia tu nie sú na to, aby písali jednoduché veci“. Mne osobne sa tento jej výrok veľmi páčil.

Naša hostka rozprávala veľmi realisticky a pravdivo. Spomínala, že veľa ľudí jej ani nechce veriť, pretože je pre nás veľmi šokujúce, ako to reálne v živote je.

Prečítala nám pár úryvkov z jej kníh, napríklad Muž z jamy a deti z lásky. Ide o otca, ktorý len sedí pred TV až vysedí do sedačky jamu. Počas jej čítania som si všimla, že číta veľmi rýchlo, používala veľa gestikulácie a mimiky, čo sa mi veľmi páčilo, pretože to vyzeralo, ako keby nám to hovorila z pamäti a vôbec to nečítala.

Zaznela otázka: „Odkiaľ ste získali inšpiráciu pre knihu Muž z jamy a deti z lásky?“ Odpovedala, že je potrebné prejať emóciu a potom? Potom to už len treba vyskladať. Aj keď v tej knihe sú kúzelné veci, je tam veľa reálnych faktov ako napríklad rodina, ktorá tam vystupovala, cestovala do Fínska a presne takú cestu prežila do Fínska aj pani Rozenbergová.

Ďalší výrok, ktorý sa mi od nej veľmi páčil bol, že „nezáleží vždy na tom, či vás pochváli celý svet, ale na tom, aby vás potľapkali po ramene tí najbližší a povedali, že ste to spravili dobre.“

Spolužiaci poznali jej dielo Websterovci. „Ako ste sa cítili, keď natočili seriál o Websterovcoch?“ Povedala, že jej to ponúklo jedno vydavateľstvo a ona teda prikývla a začali natáčať. Vanda teda píše dej a oni to spracúvajú do seriálu. Teraz už píše ďalších 6 dielov a vraj to je veľmi ťažké. Zároveň je to veľmi pekné, pretože treba všetko premyslieť, aby všetko do seba zapadalo.

Páčilo sa mi, že bola veľmi sebavedomá a dokázala sa pochváliť. Dokážu ju nadchnúť maličkosti a je veľmi vtipná a energická žena. Svoju úplne prvú tvorbu napísala, keď mala 8 rokov. Boli to papiere zviazané červenou nitkou a boli tam básne a texty a o jej bratovi. V svojich 11-tich rokoch napísala dielo Leonard Leopard (veľmi originálny názov) a v 15-16-tich rokoch intenzívne čítala. Keď poslala prvýkrát knihu do súťaže, nakoplo ju to a začala sa tomu venovať viac.

Vrela, že častá novinárska otázka je, pre koho vlastne píše? Vanda odpovedala „všetko čo píšem, píšem pre seba tak, aby to bavilo mňa, preto to možno niektorí nepochopia.“

A na záver ako posledná otázka bola, čo by odkázala začínajúcim spisovateľom?

„Čítať donekonečna.“

Vivienne Józsová, II.BV

Humor nadovšetk

Naše prváčky z I.A neopúšťa humor a prekypujú duchaplnými odpoveďami, o ktoré sa s vami radi podelia. Prečítajte si, akú majú na hodinách dobrú atmosféru.

-Viky Danielová: „Obľiala som podlahu.“

-Miška Chudíková: „Jupí, vyrastie nám poschodie.“

-Pán učiteľ Herceg: „Čím sa Arabi budú živiť na púšti?“

-Viky Danielová: „Pieskom.“

-Sára Benczová: „Ryžou.“

-Pani učiteľka Pukančíková: „Čo je vám tam také vtipné?“

-Viky Danielová: „Život.“

-Pani učiteľka Tomčíková: „Prepáčte, že meškám.“

-Viky Danielová: „Aj nabudúce.“

Pat'ka má narodeniny

-Pán učiteľ Belák: „Už máš pocit ženy alebo ešte len 16?“

-Pat'ka Fajnerová: „Ešte nemám pocit ženy.“

-Nikita Lužáková: „Doteraz sa cítila ako muž!“

-Miška Chudíková: „Čo sa stalo, že sa tak smeješ?“

-Kika Kudláčová: „Oko ma bolí.“

Neprehliadni a zbystri oko!

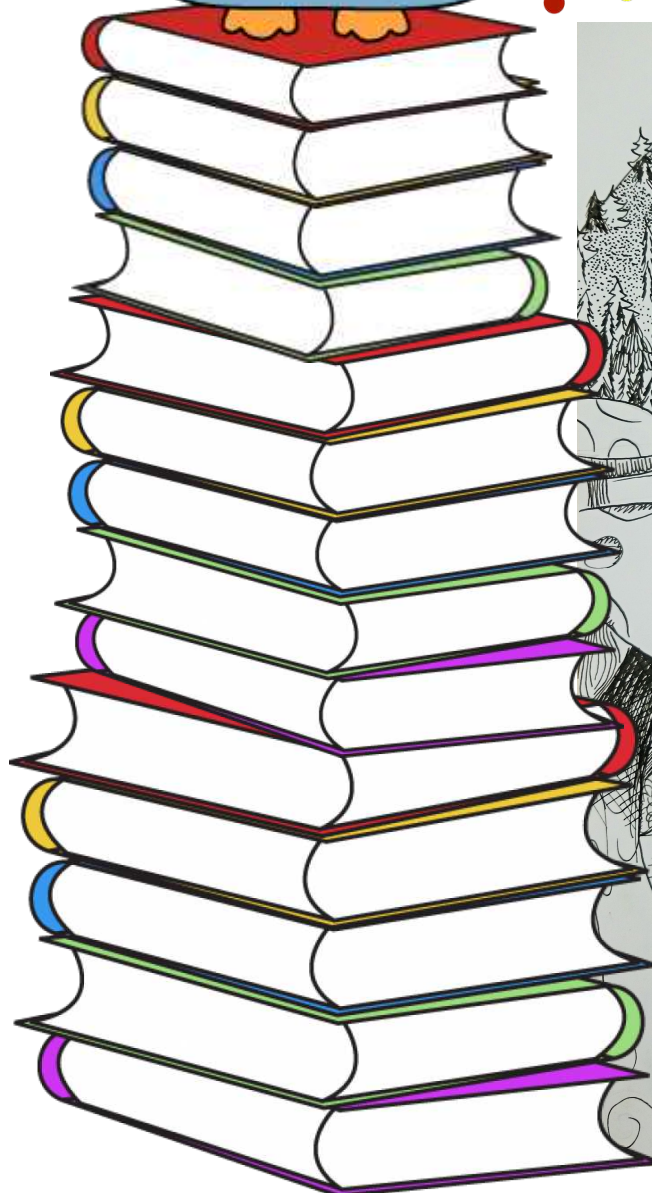

Sme veľmi radi, že sa nám spoločnými silami žiakov aj ostatných učiteľov, ktorí dali inšpirácie na obsah čísla či pohľadali starý časopis, podarilo po rokoch vytvoriť a obnoviť tradíciu školského časopisu na Pake.

Budeme veľmi radi, ak sa zapojí viacej z vás žiakov vašimi príspevkami, básňami, príbehmi, postrehmi, rozhovormi alebo nápadmi, o tom,

čo by ste si radi prečítali. Nemusíte byť pravidelní prispievatelia, aj občasné príspevky sú vítané v našom občasníku. Ukážte ostatným, čo robíte a v čom ste dobrí. Dajte o sebe vedieť na:

nasskolskycasopis@gmail.com, prípadne „[pančelkám]“ :-) *Uhorovičovej a Pukančíkovej*

Ľubica Kukušbergová, M. B.

Za celú redakciu prajeme všetkým krásne a pohodové vianočné sviatky, veľa príjemných chvíľ strávených s rodinou a priateľmi.

*V roku **2019** želáme všetkým hlavne veľa zdravia, maturantom veľa šťastia a úspechov.*

© Pakárske echo – občasník vydáva SOŠ pedagogická Modra, Sokolská 6, 900 01 Modra
v rámci krúžkovej činnosti.

Redaktori: Lukáš Bila, Viktória Danielová, Elena Lisá, Nikita Lužáková, Klára Magulová, Terézia Majzúnová, Dominika Mojžišová, Silvia Sedláčková.

Redakčná rada: Martina Pukančíková a Barbora Uhrovičová.

email:nasskolskycasopis@gmail.com